

Leerrede over Romeinen 4: 25b (vervolg), uitgesproken op 1e Paasdag 21-04-1957
middagdienst te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 72: 1 en 2

Lezen - De twaalf artikelen des geloofs.

Markus 16.

Voorrede.

Welk een wonderlijk gezicht moet het voor die lieden te Hebron geweest zijn toen zij op een morgen in de verte, op de hoogte des bergs, de poorten zagen staan van de stad Gaza met de posten en de grendelboom. In Richteren zestien lezen wij, dat, toen Simson in die stad was, de Filistijnen hem de ganse nacht lagen hadden gelegd in de stadspoort, doch zich de ganse nacht stilhielden zeggende: "Tot aan het morgenlicht, dan zullen wij hem doden." Maar ter middernacht stond Simson op, nam de deuren der stadspoort met de beide posten en de grendelboom en droeg die boven op de berg, die in het gezicht van Hebron was, zodat allen daar de stadspoort konden zien staan.

Gewis ziet deze geschiedenis op die geestelijke Simson, Koning Jezus en op Zijn macht, namelijk dat Hij, als Overwinnaar, de poorten der hel heeft verbroken! Nòg wordt ons door de prediking van het Evangelie, Christus' overwinning en opstanding als voor ogen gesteld, net zoals toen de Israëlieten, daar op de hoogte des bergs de stadspoort zagen staan. De macht van Christus -- waardoor Hij de gevangenis gevangen heeft genomen -- werd bij Zijn hemelvaart ten volle openbaar. Immers, daarvan lezen wij: "Gij hebt de gevangenis (waar wij, mensen, in besloten zijn: onder de zonde, onder de wet, onder de macht des duivels, onder de dood) gevankelijk gevoerd." Dat houdt in: voor ons de vrijheid.

De overwinning en de opstanding van Christus predikt ons de ware, de waarachtige vrijheid, want Hij heeft de banden verbroken. De macht is aan Hem! Wat Hij deed, dat deed Hij voor Zijn kerk. Dat deed Hij voor degenen, waarvoor Hij in de vrederaad op Zich genomen had om Borg te zijn, in één woord: om alles voor hun te doen wat er gedaan moest worden.

Laat ons daarom op een grondige wijze de staat van onze totale afval van God leren kennen, van onze geestelijke dood. Want als er van òns iets zou moeten komen, dan zou het voor eeuwig mis zijn. Dat wij die staat zó grondig leren kennen, dat er voor ons niets anders overblijft dan alleen de hulp van die Held, Welke God besteld heeft, opdat wij niets bij onszelf zouden zoeken maar alles in Hem zoeken, bij Wie de volkomen overwinning is.

Paasfeest predikt ons, dat geen macht in staat is om Christus ten onder te houden, maar dat Hij over alle machten triomfeert. Hij is wel overgeleverd om onze zonden, maar ook opgewekt om onze rechtvaardigmaking.

Tekst.

Hebben wij vanmorgen wat stilgestaan bij dat woord, dat Hij opgewekt is, laat ons dan nu stilstaan bij de vrucht daarvan namelijk: tot onze rechtvaardigmaking. Gij vindt dat woord in het vierde hoofdstuk van Paulus' zendbrief aan de Romeinen en daarvan het laatste gedeelte van vers 25, waar wij lezen:

En opgewekt om onze rechtvaardigmaking.

Tussenzang:

Psalm 97: 6 en 7

6. Beminnaars van den HEER, ...
7. Gods vriendelijk aangezicht ...

Leerrede.

Vanmorgen hebben wij in hoofdzaak stilgestaan bij de opstanding van Christus en zeiden dat wij in de namiddagdienst wat zouden spreken van de vruchten daarvan, naar aanleiding van deze woorden: "Om onze rechtvaardigmaking."

Vooraf hebben wij in aanmerking te nemen, ten eerste dat Christus voor onze zonden betaald heeft en ten andere, daar Hij ons tot rechtvaardigheid geweest is, ook de rechtvaardigmaking heeft verworven. Wij hebben dus twee zaken aan te merken in Christus' arbeid: zowel het betalen voor de zonde als het verwerven van de gerechtigheid, ook wel genoemd: het aanbrenge van lijdelijke en van dadelijke gehoorzaamheid.

De eerste Adam is door ongehoorzaamheid het beeld van God verloren. Nu moest Christus, (door de apostel Paulus - die veel in beeldspraak sprak - de tweede Adam genoemd) dat verloren beeld van God herstellen. Dat kon in geen andere weg geschieden dan in een volmaakte gehoorzaamheid. Wij zien dan ook in de ganse Schriftuur steeds, dat de heilige Wet van God in het middelpunt staat.

In het paradijs was die Wet van God bij de eerste Adam als ingeschapen. Toen God Zijn volk uitleidde uit Egypte en zij bij de berg Sinai waren, gaf God daar, vanaf de top van de berg, met luide stem Zijn Wet. Die Wet gaf Hij hun ook, geschreven op twee stenen tafelen. Nadat Israël dat verbond verbroken had en Mozes daarom die twee tafelen gebroken had, moest hij twee nieuwe stenen tafelen maken, die God met dezelfde woorden beschreef. Die tafelen moesten gelegd worden in de ark des verbonds. Dat was een kist van sittimhout, die zowel van binnen als van buiten overtrokken was met goud, te kennen gevend dat die Wet in Zijn volkomenheid gehandhaafd moest blijven. Daar mocht geen tittel, noch jota van veranderd worden of verloren gaan.

De Zone Gods, voorgesteld door die ark des verbonds, heeft volkomen gehandeld in overeenstemming met de Goddelijke Wet. Wij leggen daar de nadruk op en hebben dat ook in de afgelopen lijdensweken steeds gedaan, opdat niemand in lichtvaardigheid met de geest van deze tijd zou meegaan en de hand zou lichten met die reine, Goddelijke Wet.

Zodra wij dat doen, staat alles - zo kunnen wij dat wel zeggen - als zonder fundament. Want als er geen wet is, dan is er ook geen overtreding. Waartoe zou dan een Borg, een Middelaar nodig zijn? Waartoe zulk een groot werk des heils? Ja, dan kan men er wel wat over praten en die zaken belijden, maar de wèrkelijkheid kan er onmogelijk zijn. Dan verkrijgt dat werk der genade niet die eer in onze ziel gelijk het wel betaamt.

Heeft Christus de Wet geëerd, laat ons dan wel bedenken, dat ook wij die Wet van God hebben te eren en daarin zien, dat wij overtreders zijn van al de heilige geboden, zowel in gedachten, in woorden als in werken.

Christus heeft in alles, vanaf het begin tot het einde van Zijn arbeid, gehandeld in overeenstemming met die Wet. Want die Wet vorderde volmaakte liefde tot God alsook volkomen liefde tot de naaste. Bezie nu het gehele Middelaarswerk van Christus, dat drukt toch in alles uit: de Wet, de Wet, de Wet. Hij heeft God boven alles liefgehad en ons tot in de dood. Dus, volkomen overeenstemming met de Wet.

Daar Hij de Wet in eer heeft hersteld, dus aan al de eisen er van, tot het laatste toe, heeft voldaan, zo heeft Hij in die weg gerechtigheid verworven. Dat heeft Hij gedaan als waarachtig mens, want Zijn Goddelijke en Zijn menselijke natuur waren in één Persoon verenigd, zó nauw verenigd dat God en mens als in één Persoon was, daarom wordt er van gezegd, dat Hij Zijn goddelijk bloed heeft laten vloeien.

Daar Hij niet alleen waarachtig mens, maar ook eeuwig, waarachtig God is, is Zijn arbeid van een eeuwig geldende waardij, van zulk een waarde, dat het nooit zijn kracht verliest, maar eeuwig blijft gelden. Het werk van Gods heilig Kind Jezus is dus een volmaakt werk, en God wil dat wij Hem daarin zouden eren. Dat vooraf.

De Schrift spreekt van rechtvaardigmaking, van rechtvaardigheid en ook van een rechtvaardige. Soms wordt dat woord -- rechtvaardige -- gebruikt, wanneer iemand uitwendig wandelt naar de geboden en inzettingen van God. Dan wordt zo iemand in de Schriftuur een rechtvaardige genoemd. Maar, let wel op, dat is dan een uitwendig rechtvaardige, gelijk wij ook wel zeggen: dat is een rechtvaardige man of vrouw. Maar de rechtvaardigmaking of rechtvaardigheid die in het gericht van God geldt is een zodanige, die moet in alle stukken gelijkvormig zijn aan de Wet Gods, alleen zulk een werk geldt in de troon van God. Dat is niet bij enig mens te vinden, dat is alléén in Jezus Christus.

Die rechtvaardigheid is (laat ons daar wel op letten) niet zulk een zaak, die als ingestort wordt in de mens, zodat die mens dan zou hebben wat hij eerst niet had. In sommige kringen (al noemt men zich dan Protestant) spreekt men zelfs wel van een ingestorte rechtvaardigheid, ook wel van een gerechtvaardigd zijn uit de beloften, doch dan ziet men op zogenaamde vruchten, namelijk: dat men niet meer opgaat en leeft in de wereld.

Ook wordt soms wel de nadruk gelegd op: "Hieraan kennen wij, dat wij de kinderen Gods liefhebben." Met andere woorden, men heeft hoogachting voor het volk van God, maar dat wordt dan als een kenmerk aangezien. Máár ... of men de broeders en Gods volk wel zo uitnemend liefheeft staat nog te bezien als er bijvoorbeeld tegen hen gezegd wordt: "Hoor eens, je hebt geen grond onder je voeten; als je zo in het gericht van God gesteld wordt, sta je zonder enige bedekking."

Als men geloof heeft voor zichzelf en er zijn er, waarmee men kan praten en in- en uitgaan, dan gaat het onwillekeurig wel, zodat men dan zegt: "Ja, ik heb dat volk lief." Waarlijk, laat ons al die dingen maar langs ons heen laten gaan, al doen ze in deze tijd, met allerhande zaken, nòg zoveel opgeld. Laten wij ons maar zo dicht mogelijk houden bij het Woord van God.

Wat verstaat de Schriftuur onder rechtvaardigmaking, ofwel dat wij rechtvaardig voor God gerekend worden? Dat bestaat nergens anders in, dan in de toerekening van het werk van Christus, dus in een toegerekende rechtvaardigheid of gerechtigheid. In het vragenboekje van Hellenbroek komt onder meer voor, dat de rechtvaardigmaking buiten de mens geschiedt, maar de heiligmaking binnen ons. Wat verstaat Hellenbroek onder: "De rechtvaardigmaking geschiedt buiten de mens?" Bedoelt hij dan, dat wij gerechtvaardigd kunnen zijn zonder dat wij het zelf weten? Welnee! Denk je dat die mensen in die dagen met zülke dingen behept waren, om te proberen op de gemakkelijkste wijze in de hemel te komen? Heus, dat hebben zij niet op het oog gehad. Zij spraken over zaken zoals ze uit God zijn.

Christus wordt het Lam Gods genoemd, Dat de zonde der wereld wegneemt, een rein, heilig, onschuldig Lam. Nochtans leert Paulus in de zendbrief aan de Galaten, dat Hij als een vloek voor gevloekten hing. Dan voegt hij er deze tekst aan toe: "Want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt." Hoewel Christus tussen hemel en aarde hing in het midden van twee moordenaars, aan elke zijde één, en de wet zegt dat de gehangene Gode een vloek is, zo blééf Hij nochtans het reine, heilige, onbestraffelijke Offerlam.

Daartegenover staat een in Adam gevallen mens, die één stuk verderf en verkeerdheid is, van zijn hoofdschedel tot zijn voetzool toe. "Want, al wies gij u met salpeter, en nam u veel zeep, zo is toch uw ongerechtigheid voor Mijn aangezicht getekend, spreekt de Heere HEERE." En, zo min een Moorman zijn huid kan veranderen of een luipaard zijn vlekken, zo min kunnen wij, die geleerd hebben kwaad te doen, goed doen. Als wij zulk een staat innemen en ons wordt uit genade de arbeid van Christus toegerekend, dan worden wij, hoewel wij in Adam verdoemd zijn, in Christus gerekend rechtvaardig en heilig te zijn.

Laat een ieder die zaak goed in zich opnemen, opdat men een rechte onderscheiding zou hebben, wáárin wij rechtvaardig zijn voor God. Ik herhaal: Christus was het reine, onschuldige Offerlam, Die een vloek werd voor gevloekten, daar Hij aan het kruishout heeft gehangen en dat er geen goed woont in de in Adam gevallen zondaar, die alléén door toerekening van Christus' arbeid aangemerkt wordt, rein en heilig te zijn. Nogmaals: Christus was een vloek voor gevloekten door toerekening van onze staat, en wij zijn rechtvaardig en heilig door toerekening van Christus' arbeid.

Dat wij dat wèl onderscheiden, want dat is ons tot groot profijt. Ten eerste doordat wij, wanneer wij onze zaligheid in Christus zoeken, aflaten met (op z'n Hollands gezegd) het gemodder van onszelf, namelijk om eerst een beter mens te worden. Want wij moeten met onze zònden tot Hem komen.

Ten andere, als wij gerechtvaardigd zijn en wij verder leren kennen dat wij onze verdorven natuur zijn blijven behouden, dus dat er uit onze natuur en afkomst geen goed te verwachten is, om dan niet bij de pakken te gaan neerzitten noch ons door satan laten beïnvloeden, waardoor hij overmacht op ons zou uitoefenen met: "Mens, alles bij je is slechts bijkomend werk, dat kàn niet zaligmakend zijn, want als het zaligmakend bij je was, dan zou alles heel anders zijn." Dan stelt Satan ons voor hoe wij zouden moeten zijn: rein en heilig en hij laat ons zien hoe anderen tot eer van God zijn. En wie zijn wij in onszelf? Dat alles gebruikt Satan om ons in de put te drukken.

Ik herinner mij nog goed dat, nadat Christus mij kort tevoren gereinigd had door Zijn bloed en Geest en dekking had gegeven met het kleed van Zijn gerechtigheid, er in mij woonde om volmaakt voor God te leven en dat kleed als smetteloos te bewaren. Doch toen kwamen er oude en nieuwe zonden voor de dag. Ik had gedacht, dat alle vijandschap en verkeerdheid voorgoed waren weggegaan, maar toen zag ik dat alle zaden van boosheid nog in mijn hart woonden.

Daarbij, ik had veel gelezen en dikwijls had ik horen spreken door en over waarlijk bekeerde mensen, beproefde christenen die tachtig of negentig jaar waren geworden. Als er in hun gehele leven zich dan drie, vier, zeg vijf of zes keer bijzondere omstandigheden of opmerkelijke zaken hebben voorgedaan, dan is het heel goed als wij daar acht op slaan, inzonderheid als die zaken ons in jaloersheid tot God opwekken, maar als Satan daar gebruik van maakt en begint met: "Alles is fout bij je; je zou moeten zijn als díe man, als díe vrouw!", dan is het hopeloos verkeerd.

Daarom is het van zo'n bijzonder nut, als wij op een behoorlijke manier onderscheiden wat de rechtvaardigmaking is, met andere woorden: hoe wij voor God in Zijn troon rechtvaardig gerekend worden. Dan kunnen wij ontkomen aan veel van al die dingen waardoor wij anders in moedeloosheid bij de pakken gaan neerzitten en er bij tijden zelfs geen levensmoed overblijft.

Let dan hier eens op, dat Christus betaald heeft voor de zonden en verworven heeft wat wij in het paradijs verloren hebben: de ware gerechtigheid. Niet voor Zichzelf, maar voor Zijn gemeente, om haar die terug te geven. Want zo spreekt ook Elíhu in het boek Job: "Hij zal de mens zijn gerechtigheid wedergeven." Wat wij dus eerst bezaten, krijgen wij terug.

In welke weg geschiedt dat? Laat ons dan in het kort erbij stilstaan, hoe de zondaar, die met zijn zonden aan God vastloopt en gelooft dat Jezus is de Christus, zijn heil en zaligheid bij Hem zoekt doordat hij verstaat, dat uit de werken der wet geen vlees zal behouden worden.

Zulke zondaars leren kennen, dat, met àlle bemoeienissen, wèlke er ook mogen zijn en wàt voor evangeliearbeid er ook aan hen besteed wordt, zij met een God te doen hebben, Die van Zijn recht geen afstand kan doen.

Al hebben wij nòg zoveel van Gods liefde ervaren alsook van Christus, er staat bij God een open schuld. Van al onze zonden is er geen penning afbetaald, wij hebben geen bedekking voor Zijn aangezicht en God kan van Zijn recht geen afstand doen. Ook gaat het niet, om met Jezus, buiten het recht om, te gaan samenwerken, want Christus trekt ook partij voor de rechten van Zijn Vader. Christus bemint wel zondaren, maar ... daar Hij partij trekt voor de rechten van Zijn Vader, zo moeten wij het de Koning niet kwalijk nemen dat Hij aan de zijde van Zijn Vader blijft staan. Hij wil van een ieder persoonlijk, dat wij eens overkomen naar de zijde van God: "Wij zijn schuldig, bij òns ligt de breuk", opdat het eens een vlakke boel zou worden tussen God en ons.

Daar God Rechter is, en recht en gerechtigheid de vastigheden van Zijn troon zijn, zo kan het niet anders of wij moeten bij God terechtkomen. Als, door de verlichting en de bearbeiding van Gods Geest, daartoe de tijd aangebroken is, dan houdt aan des zondaars zijde alles op: zijn werken breken af, met zijn bemoeienissen kan hij zich niet behelpen en alle ervaringen ontvallen hem. Dat is daartoe, dat de vierschaar zich eens gaat spannen en in ons hart gesteld wordt. Dan neemt God de plaats des Rechters in, en die Majesteit handelt naar de Goddelijke Wet: wij zijn overtreders van al de heilige geboden, in gedachten, in woorden en in werken. Hij handhaaft Zijn recht, daar kan die Majesteit niets en niets van laten vallen.

Daar is dan ook Satan, die wij hier naar de ogen hebben omgezien, als de aanklager der broederen, ook onze consciëntie klaagt ons aan. Zodat Gods Wet, onze consciëntie en Satan, die aanklager der broederen, alle drie ons veroordelen dat wij overtreders zijn van de heilige geboden Gods, dat wij geen van die hebben gehouden.

Als wij in dat gericht van God komen, dan is er niet één die uit zijn natuur verenigd is met zijn ondergang, immers de wet zegt: "Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen." Maar, o wonder der liefde en der genade Gods, wat niet uit ònze natuur is, dat kan wel uit de genade. Want als wij gaan zien -- daar wij de schuldige zijn en onze ogen daarvoor verlicht worden -- welk een rein, heilig deugdenbeeld God is, dan komt de zaak zó te staan, dat Gød het gaat winnen, zodat wij aan de zijde van God komen te staan en niet willen hebben (wij zien dat het niet kàn, maar we willen het ook niet) dat God afstand doet van Zijn recht. Dan gaan wij het recht van God lief krijgen boven onze zaligheid.

Dat is niet zó: "O ja, God, verdoem mij maar." Welnee! Van al die praatjes van onze tijd moet ik niets hebben. Niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat. Als er werkelijk onderhandelingen met God zijn, dan is er een grote ernst; dan zijn het geen praatjes! Denk het maar eens even in wat het moet zijn, om ééuwig buiten God en buiten Zijn gemeenschap te moeten vallen. Heus, als er in lichtvaardigheid over gesproken wordt, in deze zin: "Toen zei ik: o God, verdoem mij maar", gelooft dat maar niet! Zó wordt het niet beleefd. Wij hebben toch een redelijke godsdienst? En die zaken zouden ònredelijk zijn.

Hoe is het dan? Wij gaan de rechten van God stellen bóven onze zaligheid. Laat ik een woord uit één van de werken van Fransen gebruiken. Hij drukt het zeer terecht op déze wijze uit, dat de schuldige zondaar daar als met één hand Jehova het wraakzwaard in handen geeft maar de andere hand opheft: genade!" Dàt is meer naar de Schriftuur, gelijk er staat: "Een iegelijk, die de Naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden." Laten wij dan die zogenaamde krachttermen maar laten voor wat het is en er ons voor wachten. Het zijn véél te ernstige zaken.

Waar de zondaar verenigd wordt met de rechten van God en hij zich Gode moet onderwerpen, een welgevalen gaat nemen in de straf van zijn ongerechtigheid, dan is het daar een hoogst ernstig ogenblik.

Ook wil ik er dit nog bijvoegen dat je tegenwoordig mensen hoort die soms zeggen: "Zes weken onder de rechten van God gelegen te hebben." Je wéét toch niet wat je hoort! In het land der blinden, zegt men wel eens, is één-oog koning. Zelfs wordt er zó nog wel over gesproken: Die is er diep doorgegaan! Verschrikkelijk!

Zijn die zaken zó? Welnee! De Schriftuur leert ons dit: "Een ógenblik is er in Zijn toorn, maar een leven in Zijn goedgunstigheid." Het is een ogenblik des tijds, een treffen onder Gods Majesteit en dat sluit voor de gedagvaarde zondaar in: verloren, voor eeuwig verloren! Daar het dan aan des mènsen kant voor eeuwig verloren is, sluit dat in, dat die hoge Majesteit een volkomen overwinning op ons behaald heeft. Wij zijn bij Hem teruggekomen en hebben het Hem gewonnen moeten geven dat Hij recht heeft om met ons te doen naar Zijn welgevallen. Wij zijn de schuldigen.

De Zone Gods is onder de rechten van Zijn Vader doorgegaan en heeft dat oordeel uitgebracht tot overwinning. Daarom treedt de Koning, in dat gericht voor Zijn Vader op, met Zijn verdiensten krachtens Zijn arbeid op Golgotha, dat Hij betaald heeft voor de zonden en dat Hij een eeuwige gerechtigheid heeft verworven.

Waar Christus komt, met: dat Hij de Wet in ere heeft hersteld, dat Hij voor de zonden betaald heeft, dat Hij dat gedaan heeft in volmaakte liefde in overeenstemming met de eerste en tweede Wetstafel, en in die Wet het geschonden Deugdenbeeld Gods in ere heeft hersteld, daar neemt God welgevallen in. God is Rechter der ganse aarde, Die recht doet. Al hebben wij geen enkele penning tot betaling, maar waar Christus met Zijn arbeid tussentreedt en ons voor Zijn rekening neemt, daar gaat God ons aanzien in Christus' arbeid, in Zijn verdiensten, in Zijn verworven gerechtigheid.

Er staat: "God is het, Die rechtvaardig maakt." Wat gaat nu de eerste Persoon in het Goddelijk Wezen doen? Daar, waar Christus optreedt in Zijn Middelaarswerk, daar spreekt de Vader: "Ik zal niet meer op u toornen, noch u schelden." Hij gaat ons aanzien in de arbeid van Zijn heilig Kind Jezus. Zij worden door de Vader aangemerkt in de arbeid van Christus, die hun wordt toegerekend.

Laat ons ter verduidelijking een beeld uit de natuur gebruiken: als wij duizend gulden schuld zouden hebben bij iemand die daar geen afstand van doet maar zegt: "Betalen of ik breng het voor het gerecht." Wanneer dat gericht gehouden wordt en wij dan niets hebben tot betaling van die schuld, maar er komt iemand, die het geld te voorschijn haalt en zegt: "Alsjeblieft, hier heb je alles", wat is dan het gevolg? Dan gaat men vrijuit, op grond van die betaling door een ander. Maar wij zijn en blijven wel de schuldmakers! Daarom is en blijft de gerechtvaardigde zondaar, een zondaar; hij is alleen gerechtvaardigd om Jezus' wil.

Wij leggen daar de nadruk op, omdat het nu een tijd is, dat men alles in de grootste weelde ziet gaan. Soms neem je op straat de hoed af voor mensen waarvan je denkt dat het mensen van rijkdom, van adel zijn, maar als je later hoort wie het zijn, dan zeg je: "Sjonge, sjonge, is hij of zij dat? Is dat er één van díe? 't Is toch verschrikkelijk! Ze moeten van het 'gegeef' leven en ze gaan als grote dames en heren over de weg." Die geest is doorgetrokken als een kanker door al de gelederen des volks, óók bij Gods volk. En het ergste van alles is, dat in deze Godvergeten tijd dit verschijnsel zich voordoet: dat men geen zondaar meer is. En wat sluit dat in? Dat men: "bekeerd" is, men is: "gerechtvaardigd." En wat doet men daarmee? Men loopt met een kroon op, in plaats van dat men slechts een gerechtvaardigde zondaar is. Hoewel wij doodarm waren en níets hadden tot betaling, heeft een Ander het voor ons gedaan.

Ja, en dat, opdat wij Hèm zouden verheffen gelijk de kerk zingt:

... Maar eeuwig bloeit de gloriekroon
op 't hoofd van Davids grote Zoon.

Zien wij niet hoe fout het is als men te boven komt: "Ik ben een zondaar, een verloren zondaar, en wat ik ben, dat ben ik op grond van een Ander"? Laat ons dat toch goed in de zin van onze gedachten bewaren.

Ik zal, opdat niemand het vergeet, nog deze geschiedenis in het kort vertellen. In Berlijn vond een kinderloos echtpaar op een avond toen zij thuiskwamen, op de stoep een vondeling, een kind van enige weken, door een ontaarde moeder gewoonweg op de straat gelegd. Zij hebben er werk van gemaakt, dat zij dat gevonden kind als het hunne hebben kunnen aannemen. Toen hij ouder werd hebben zij die jongen laten studeren, totdat hij ten laatste dezelfde graad en titel had als zijn pleegvader, die rechter was. Nadat die jongen zijn studie voleind had, waren zijn pleegouders zó blij, dat ze een feestavond hielden. Vrienden, familie, kennissen, alles was aanwezig.

Toen het feest zijn hoogtepunt had bereikt, zeiden die vader en moeder tot hem: "Nu hebben wij nog iets voor je, dat wij je nu, op deze avond willen overhandigen. Beloof ons dat je dat je ganse leven bewaart." Ja, dat wilde hij natuurlijk wel doen. Wat zou dat wel niet zijn! Zij gingen gedrieën naar een andere kamer waar een mand stond waarin wat todden en vodden lagen. Daarin hadden ze hem op straat gevonden en dat gaven ze hem, om zijn leven lang te bewaren, opdat hij nóóit de gelegenheid zou krijgen om met de borst vooruit te lopen: "Ik, als grote mijnheer", maar steeds in gedachten te houden: "Wat ik ben, dat ben ik door liefde en barmhartigheid, want ik ben een vondeling."

Zullen wij er àllemaal goed rekening mee houden, dat het alléén genade, liefde en barmhartigheid is? Dan hebben wij iets om onze aangeboren hoogmoed te fnuiken en om Jezus Christus te verheffen, om Hèm te eren.

Hier lezen wij, dat Hij opgewekt is om onze rechtvaardigmaking. Men zal zeggen: "Maar men wordt toch gerechtvaardigd door Christus' verdiensten? Want Hij heeft voor de zonden betaald door voor ons te sterven en heeft in volmaakte gehoorzaamheid aan de Wet Zijn leven afgelegd. En nu staat er: "En opgewekt om onze rechtvaardigmaking." Inderdaad! En waarom? Denkt eens even na: Jezus Christus is niet in de dóód gebleven, maar is opgestaan uit de dood, juist dáártoe, om wat Hij in Zijn dood verworven had, ons deelachtig te maken.

Vanzelf ligt daarin begrepen dat, waar Christus Zijn verworven schatten en weldaden vermaakt, dáár het leven voor de dag komt. Want die weldaden worden ons vermaakt door een opgestane Jezus, door de Overwinnaar van zonde, van dood en graf. Dat brengt teweeg, dat dat leven als door het merg en het gebeente stroomt: "Wij dan, gerechtvaardigd zijnde, uit het geloof, hebben vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus." Dan hebben wij niets anders dan Jezus, Jezus, Jezus, Die opgestane Jezus, Die voor ons gestorven en voor ons is opgestaan, door Wie wij vrede hebben met God.

Wat wijzelf niet konden, geen mens voor ons kon verwerven, dat hebben wij nu helemaal uit genade verkregen, zonder werken, zonder waarde, zonder verdiensten. Want God ziet ons dan aan in Christus' arbeid, die Hij ons vermaakt heeft door Zijn Geest. Tegelijkertijd werkt Hij door Zijn Geest het geloof in ons en schenkt ons die geloofskracht zodat, wat Hij ons vermaakt, door ons wordt omhelsd en toegeëigend (want zó wordt die toerekening aangemerkt, die geloofs-aanneming en omhelzing), waardoor wij in Christus voor God rechtvaardig zijn en erfgenamen zijn des eeuwigen levens.

De overwinning van Christus over de dood, over de hel, over het graf, over de zonde, vermaakt Hij aan hun. Zij hebben vrede met God en God eigent hen Zich weer toe: gij zijt Mijne. Dat doet Hij op grond van Zijns Zoons arbeid. Satan heeft niets meer te vertellen. De zonde, ja, dat is een verschrikkelijk ding, doch daar staat van: "die zal over u niet heersen." Wat dan? Wel, Christus. Hij, Die opgestaan is uit de dood. En bij wie Hij heerst, daar leert men ook verder kennen dat men zondaar is en blijft, want er staat geschreven: "De zonde zal over u niet heersen, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade."

Temeer wij leren kennen dat Hij ons genomen heeft zoals wij waren: als een zondaar, temeer gaat Hij aan het rijzen waaruit het is: "Ik ben van U, zoals ik ben." Wonder der liefde!

De Geest van Christus is ook een Geest van heiligmaking. Rechtvaardigmaking en heiligmaking zijn twee onderscheiden weldaden maar wel ten nauwste aan elkander verbonden. Laat ons dan ook hier op letten, dat Christus ons uit God geworden is tot wijsheid, tot rechtvaardigheid, tot heiligmaking en ook tot verlossing, opdat wij niet zó zouden handelen, dat een rechtvaardig mens, als "een bekeerde", nu zèlf zijn leven moet gaan schikken en gaan vormen om als een heilige te gaan leven.

Want wat is daar het eind van? De grootste zonden en ongerechtigheid! Immers, wàt is een mens die niet met Christus wandelt, niet uit Hem put, niet Zijn kracht wedervaart? Wat moet dáár het einde van zijn? Dan gebeuren er de verschrikkelijkste dingen, zelfs dat "het volk" (het is wel vreselijk, maar wij moeten het toch zeggen) de boze werken der goddelozen soms te boven gaat. Maar als wij Christus erkennen dat Hij ons is tot wijsheid, tot rechtvaardigheid, tot heiligmaking en verlossing, dan zullen wij uit Zijn rijkdom alles zoeken en zal Hij, als levend Hoofd, ons toebrengen wat wij nodig hebben, zodat wij uit Zijn genade verder worden geschikt en gevormd, gelijk een dichter zingt:

Nu reis ik getroost, onder 't heiligend kruis,
Naar 't erfgoed daarboven, in 't Vaderlijk huis.
Mijn Jezus geleidt mij door de aardse woestijn,
"Gestorven voor mij!" zal mijn zwanenlied zijn.

O, verheven weldaad. Mag ik een ieder opwekken om dat te zoeken, daar Christus is opgestaan tot dat nieuwe leven en Hij de Zijnen daartoe mede oproept en opwekt, opdat zij dat nieuwe leven zouden ervaren, dat leven dat in Hem is.

Heilige God daartoe het gesprokene en stelle Hij het dienstbaar, opdat wij zouden verstaan, dat het leerstuk van de rechtvaardigmaking het hoofdartikel is van onze christelijke religie en wij dat boven alles zouden stellen en zoeken om er de vruchten van te mogen wegdragen, Gode tot dankzegging en heerlijkheid. Amen.

Slotzang.

Psalm 56: 5

Ik roem in God; ik prijs 't onfeilbaar woord; ...

Zegen.